

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 35. Conradus Imperator in Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. tium frumenti, quod a primo Pontifice
A.C. 1036. tus Theophanis anno ipsis debebatur us-
 que ad annum currentem. Reliquum
 pauperibus erogavit, Metropolitam ob
 immanem avaritiam & additum perju-
 rium exauctoratum in prædium quod-
 dam præcepit deportari; Prometheo
 vero, quem ejus in locum Archiepisco-
 pum Thessalonicensem designavit, onus
 alimentorum ipsi præbendorum impo-
 suit. Ex his cognoscimus, Michaellem
 Imperatorem non ita morbo fuisse affli-
 ctum, ut regno penitus impar esset.

§. XXXV.

Conradus Imperator in Italia.

Vippo p.
 440.

Conradus Imperator Henrico Regi filio
 suo Chunelinda Canuti Regis Angliæ
 filia, anno millesimo trigesimo sexto, in
 matrimonium data, eaque solemnī pom-
 pa coronata, in Italiam contendit, om-
 nium ferme vasallorum in Dominos suos
 seditionem compressurus. Quippe di-
 cebant: *si ab Imperatore non impetramus*
justitiam, armis & vi efficiemus, quod
alia ratione non possumus. Ergo Impe-
 rator, trahens secum exercitum Vero-
 nam pervenit, ubi Natalem Domini, qua
 die illius ætatis more annus millesimus
 trigesimus septimus incipiebat, celebra-
 vit. Inde Mediolanum progressus ab
Chron. Sax. Ariberto Archiepiscopo in Ecclesia S. Am-
 brosii

brofii magnifice excipitur. Eadem die ^{Sæculum XI.} ^{A.C.1037.} populus tumultuarie concurrens respon-
sūm ab Imperatore petebat, an conjura-
 tis faveret, vel adversaretur. Conra-
 dus indignans seditiosos Ticini in Comi-
 tiis ibi celebrandis adesse iussit.

Ticini deinde versatus Imperator
 omnibus querelas afferentibus jus dixit.
 Cum quidam Comes nomine Hugo &
 complures alii Itali Imperatori exposuis-
 sent, quam inique ab Archiepiscopo Me-
 diolanensi premerentur, ille ad se vocato
 præcepit, ut singulis satisfaceret. Et
 statim quidem Archiepiscopus a conspe-
 ctu Caesaris recessit; sed mox reversus
 voce gestuque insolenti, *quæ ego, inquit,*
in thesauro S. Ambrosii inveni, aut postea
quocunque demum modo acquisivi, procul
omni dubio quoad vivam retinebo, nec ab
ullo mortalium sive rogatus, sive iussus
quidquam dimittam. Monebant circum-
 stantes Proceres, ut saltem personam
 Principis a ceterorum hominum vulgo
 exciperet, sed ille ferociter dicta repe-
 tiit. Intellexit Imperator, Archiepisco-
 pum totius in Italia conjurationis caput
 & auctorem esse. Unde requisito Pro-
 cerum consilio contumacem comprehen-
 di jubet, tum Popponi Patriarchæ Aquile-
 jensi & Conrado Duci Corinthiæ cu-
 stodiendum tradit. Illi captivum Pla-
 centiam deducunt cum monacho, quem
 solum

Sæculum XI. A.C. 1037. solum commiseratione moti apud Archiepiscopum obsequii causa permanere passi fuerant. Ecce vero, quadam nocte monachus cubitum concessit in lectum præparatum Archiepiscopo, qui interea custodes fallens Mediolanum pervenit, ubi munimentis se defendens, toto anno Imperatoris arma sustinuit.

Turbæ in Italia.

Exinde Archiepiscopus tresque Episcopi Vercellensis, Cremonensis & Placentinus cum Ottone Comite superioris Burgundiæ in Cæsarem conjurarunt. Summa votorum erat, Conradum de medio tollere, & Ottonem ad Imperiale Solium evehere. Sed facinori fortuna abfuit, quippe re comperta Imperator tres Episcopos vinculis datos & ultra alpes deductos carceribus mancipari iussit. Quamvis vero explorata prius Procerum sententia id egisset, multis non probabatur, quod Episcopi extra Judicium Canonicum damnati fuissent. Juvenis quoque Rex Henricus rigorem patris in Archiepiscopum & tres Episcopos secreto carpebat. Et jure merito; nam, lata Depositionis sententia, Episcopo nullus amplius, ante Canonicum judicium vero, maximus honor exhibendus est. Hæc sunt verba Wipponis in vita Imperatoris Conradi, cujus Capellanus erat, Henrico Conradi filio Imperatori nuncupata.

Archi-

Archiepiscopum Aribertum pacis Sæculum XI.
A.C. 1037.
 conditiones tam a Papa, quam etiam ab
 aliis Episcopis oblatas respicientem Bene-
 dictus Papa, consentientibus omnibus
 Episcopis, Anathemate feriit. Impera-
 tor vero Archiepiscopatum Mediolanen-
 sem Viro nobili, ejusdem Ecclesiæ Ca-
 nonico, nomine Ambrosio, contulit. Sed
 eum in possessionem asserere non potuit,
 quam Aribertus reliquo vitæ tempore vi
 armorum sibi vindicavit. Quin etiam
 Mediolanenses omnes agros, quorum
 Dominus in illa regione Ambrosius erat,
 devastarunt. Papa Cremonam venit ad
 Imperatorem, (*) a quo honorifice exce-
 ptus, Romam deinde rediit. Imperator
 vero superato Pado Parmæ Natalem Do-
 mini celebravit, qua ipsa die, dum ci-
 ves cum Germanis rixari cœpissent, se-
 ditio atque ingens cædes exorta, urbs
 direpta, & magnam partem flammis con-
 sumpta.

Exinde Imperatore in Apuliam pro-
 fecto, Imperatrix Romam ad limina SS.
 Apostolorum devotionis causa divertit,
 tumque Conjugem ad montem Cassinum *Chron. Cass.*
l. II. c. 65.
 per-

(*) Ex his liquet, totum Christianum Orbem
 Benedictum IX. qualiscunque ejus Electio & vi-
 ta fuerit, tanquam Legitimum Papam fuisse ve-
 neratum.

Hist. Eccles. Tom. XIV.

U

Sæculum XI. pergentem secuta est. Ubi postquam in
A.C. 1037. Ecclesia orasset Conradus, Capitulum

Mabill. Sæc. intravit Congregationem adlocuturus,
6. p. 192. Tunc vero omnes monachi coram eo

prosternuntur, moxque surgentes dicunt:
*Adventum tuum expectamus, sicut anima
Justorum in Inferis Adventum Redempto-
ris sperabant.* Non continuit lacrymas
optimus Princeps, cumque secundo in
terram prostrati iterum surrexissent, nar-

Cassinenfes rare cœperunt, quam dure annis duode-
Monachi. cim a Pandulfo Principe Capuano vexa-

rentur, obtestantes Imperatorem in no-
mine Dei & S. Benedicti, ut ipsos ab his
ærumnis liberaret. Nempe S. Henricus
Imperator, ultimo in Italiam profectus,
Pandulfum in Germaniam secum com-
meare compulerat, ubi crudelitatis &

Sup. lib. avaritiæ pœnas daret, sed Henrico de-
LVIII. §. functo, cum a Conrado licentiam rever-

49. tendi Capuam obtinuisset, rursus Mona-
Chron. Cass. chos Cassinenses crudelem in modum
c. 58. 59. pressit, Theobaldo Abbate Capuæ in cu-

stodia detento, prædiisque monasterii
omnibus occupatis, famulos suos Con-
gregationi præfecit, ad eam rerum
omnium penuriam redactæ, ut in Festo
Assumptionis Beatissimæ Virginis Vinum
ad Officium Altaris necessarium de-
fuerit.

Monachi jam prius querelas suas ad
Imperatorem in Germaniam & hoc anno
etiam

etiam Mediolanum detulerant. His igitur in suo Monasterio preces suas repetentibus Imperator jurejurando affirmavit, nullam aliam in illam regionem veniendi sibi causam fuisse, & quoad luce frueretur, nunquam fore, ut hunc Sanctum locum suo præsidio destitueret. Petita deinde Monachorum Benedictio-
ne, super Altare S. Benedicti tapetem ex purpura, cujus oræ acus phrygia aurum intexuerat, posuit. Tum Richerium Abbatem eligi voluit, nam Theobaldus e vita decesserat, omniaque privilegia & possessiones monasterii confirmavit. Richerius vero Monasterium Cassinense usque ad annum 1055. quo mortalitatem exiit, sapienter rexit. Ceterum inter Montis Cassini Monachos viri vitæ Sanctitate conspicui ferme duodecim ab initio hujus Sæculi undecimi usque ad medium a Scriptoribus recensentur.

Sæculum XI.
A.C. 1038.

Mabill. Sæc.
6. Ben. p.
102.

§. XXXVI.

Conradi obitus. Henricus III. Rex.

Redit deinde in Germaniam Imperator. Sed pestis frequentissimum in Italia malum, quam immodicus aeris æstus in hominum corporibus gignit, magnum militum numerum & Reginam juvenem Henrici Conjugem abstulit. Quin Imperator quoque, Ultrajecti degens, Pentecoste anni sequentis 1739. al-

Wippo. p.
442.